

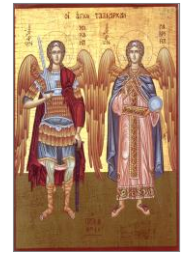
Foaie de duminică

Anul VI nr. 1 (259)

1 Ianuarie 2017

Duminica dinaintea
Botezului Domnului

www.parohiamartisor.ro

„Începutul Evangheliei lui Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Precum este scris în proorocie (la Maleahi) și Isaia: "Iată Eu trimit îngerul Meu înaintea feței Tale, care va pregăti calea Ta. Glasul celui ce strigă în pustie: Gătiți calea Domnului, drepte faceți cărările Lui". Ioan boteza în pustie, propovăduind botezul pocăinței întru iertarea păcatelor. Și ieșeau la el tot ținutul Iudeii și toți cei din Ierusalim și se botezau de către el, în râul Iordan, mărturisindu-și păcatele. Și Ioan era îmbrăcat în haină de păr de cămilă, avea cingătoare de piele împrejurul mijlocului și mânca lăcuste și miere sălbatică. Și propovăduia, zicând: Vine în urma mea Cel ce este mai tare decât mine, Căruia nu sunt vrednic, plecându-mă, să-I dezleg cureaua încălțămintelor. **Eu v-am botezat pe voi cu apă, El însă vă va boteza cu Duh Sfânt.**"

(Marcu 1, 1-8)

Omul este chemat să conștientizeze, dincolo de micile pauze pe care le face prin petrecerile sale, starea de cădere de la sănătatea optimală, starea de cădere de la normalitate. Cine vrea să nu ia seama la lucrurile acestea, nu face decât să se amăgească pe sine. Bolnav fiind, se amăgește că este sănătos. Este foarte grav, pentru că el va acționa, în continuare, ca și cum ar fi sănătos. Se amăgește pe sine, îi amăgește pe ceilalți, creează iluzii, creează o imagine și o lume falsă în relațiile sale.

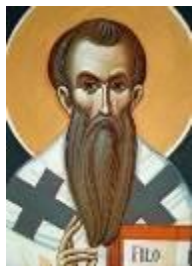
De altfel, marea problemă este aceea că omul nesincer își pune o mască pentru sine, dar și pentru semenul său. Imaginați-vă ce relații se realizează între doi oameni care-și ascund adevărata față, ce lume falsă se generează! Este o suferință generală, dar cel mai grav este că **pierdem contactul cu noi înșine. În loc să existăm noi, cei adevărați, murim la propriu și funcționăm o mască, o imagine, pe care ne luptăm să o întreținem** cu minciuni, cu iluzii, cu falsuri. Pocăința exact acest lucru ni-l amintește: „**Recuperați chipul adevărat, real, oricât de dureros ar fi! Nu vă mai amăgiți! Este singura șansă de însănătoșire!**“

Apelul acesta este făcut de către Sfântul Ioan Botezătorul, în perspectiva iminentei veniri a Mântuitorului Hristos, iar de către Mântuitorul Hristos, în perspectiva pogorării Duhului lui Dumnezeu în lume. Momentul echivalează cu șansă „întâlnirii” sau comuniunii omului cu Dumnezeu, situație pe care omul, mințindu-se în continuare pe sine, o poate pierde.

Atâta timp cât omul este sub presiunea unei inerții negative, strădania lui de întoarcere, măcar la nivelul minții, adică de **recunoaștere că este pe drumul greșit** și de strădanie de a se întoarce, este un lucru permanent. Din experiență oamenilor care fac exercițiul pocăinței și din puțina experiență a celor care se străduiesc, cât de cât, să răspundă provocării sau chemării la pocăință, aflăm că **pocăința este și trebuie să fie o stare permanentă.** Sunt anumite accente mai puternice de pocăință în jurul anumitor sărbători, când este o actualizare mai evidentă a relației noastre cu Dumnezeu. Când se întristează oamenii singuri, cel mai mult? În zile de sărbătoare, pentru că atunci simt cu adevărat singurătatea. După aceea se iau cu treaba și uită că sunt singuri. **Zilele de praznic, cum sunt acestea ale Crăciunului, ale Anului Nou, ale Bobotezei, și cele care urmează, sunt provocări puternice la starea de pocăință.** Și desigur, „decât deloc”, cum spunea un părinte, este bine că măcar cu aceste prilejuri, omul având oarecare trezire la realitate, să conștientizeze, să analizeze ce se întâmplă cu el, să se întrebe dacă este așezat pe traiectoria sănătoasă a existenței sale! Face ceea ce ar trebui să facă? Nu este vorba despre morala mic burgheză, cum îi spun eu, adică să facă anumite lucruri ca să fie împăcat că a făcut. Ci, dacă prin raportare la sensul existenței sale, la rostul pentru care există, este mulțumit, dacă ceea ce se întâmplă cu sine și cu cei din jurul său, îl mulțumește. Va constata, bineînțeles, că nu este mulțumit, pentru că **omul este chemat să trăiască la un nivel foarte ridicat, acela de a-și iubi semenii că pe sine însuși, de exemplu. Câți dintre noi reușesc lucrul acesta? Omul este chemat să-L iubească pe Dumnezeu din tot sufletul, din tot cugetul, din toată inima sa. Câți dintre noi reușesc lucrul acesta?** Raportându-se la aceste chemări, este nevoit să recunoască că nu a făcut mare lucru sau nimic, sau chiar că merge în sens invers! Starea această este o stare de pocăință, care reclamă o întoarcere, măcar la nivelul minții, adică o conștientizare a traiectoriei greșite. **Lucrul acesta este esențial. Căderea fără întoarcere este atunci când omul confundă, și la nivelul crezului și la nivelul minții, traiectoria greșită cu cea sănătoasă, starea de boală cu starea de sănătate. Atunci, sigur, omul nu mai are întoarcere!**

Mai sunt cei „drepti”, care nu au nevoie de pocăință, despre care Mântuitorul spune că „nouăzeci și nouă” de astfel de oameni nu fac bucurie în cer cât face un păcătos care se pocăiește. Pe scurt, aceștia sunt cei care își liniștesc conștiința cu standarde amăgitoare și care nu sunt drepti, ci „se cred drepti”. Sunt cei puternici, sau înțelepți, sau de neam bun, care, în virtutea influenței lor în comunitatea umană au generat convenții morale prin raportare, la care se îndreptătesc ei înșiși.

Atitudinea Sfântului Ioan de a se retrage și a face loc Mântuitorului este o lecție absolut extraordinară, care nu se întâlnește frecvent între oameni. S-a întâmplat cu Sf. Ioan Botezătorul, pentru că nu ispita sau tentația de a fi lider îl trimisese pe el în pustie să mănânce rădăcini, miere sălbatică, să se îmbrace cu blănuri de animale... Altfel, lumea ipocrită în care trăia nu ar fi fost atrasă de exemplul său. Semnul cel mai convingător al conștiinței misiunii sale este cel pe care l-ați amintit și dumneavoastră, **retragerea pentru a lăsa loc adevăratului lider.** Și în lumea de astăzi orbită, amăgită, prinsă în capcane nenumărate, dacă ar apărea un exemplu atât de autentic, ca cel al Sfântului Ioan Botezătorul, toată lumea și-ar întoarce privirile spre el. Dar nu la nivelul discursului numai, ci mai ales la nivelul viețuirii și al faptuirii. Acest lucru a avut foarte mare impact în cazul Sfântului Ioan Botezătorul: **consecvența dintre discurs și viață proprie.**

Iată-ne de Anul Nou... Ce este această noapte, ce este clipa, ce este ora, ce este timpul? Oare ce numim noi, oamenii, timp? Timpul, acesta este un râu imens în josul căruia Domnul a împins tot ceea ce a creat: cerul, soarele, stelele, pământul, oamenii de pe el, fiecare lucru, fiecare ființă. Toate acestea le-a împins în josul șuvoiului timpului. Încotro curge acest râu, încotro ne poartă, încotro mergem purtați de șuvoiul acestui râu de nestăvilat pe care noi îl numim timpul?

Timpul. **Ce este timpul? Timpul este intrarea în veșnicie.** De aceea este **timpul nespus de important pentru noi, important ca și veșnicia în cealaltă lume.** De aceea este fiecare zi foarte importantă în viața noastră, fiecare noapte; nu, fiecare clipă, căci **de fiecare clipă depinde veșnicia noastră.** Da, timpul este intrarea în veșnicie. Timpul ne este dat ca prin el să câștigăm veșnicia. Iată, o astfel de semnificație are timpul.

Biserica în această lume nu este nimic altceva decât un atelier dumnezeiesc în care timpul se transformă în veșnicie, atelier dumnezeiesc care ne învață înțelepciunea, pentru ca fiecare zi să o transformăm în veșnicie, fiecare clipă proprie să o umplem cu ceea ce este veșnic, de la început până în ziua de azi și din ziua de azi până la Înfricoșătoarea Judecată și în veșnicie.

Mântuitorul spune: *“Am venit să propovăduiesc anul plăcut Domnului”* (Luca 4, 19). Acesta este anul care a început atunci și niciodată nu se mai întrerupe, anii care vor dăinui. Acesta este timpul care se transformă în veșnicie. Domnul **Hristos a binecuvântat timpul, l-a umplut de Sine și l-a umplut veșnic și de veșnicie.** De când a coborât în lumea noastră pământească și a intrat în acest torent, în acest râu al timpului, a luat naștere anul plăcut Domnului. **Nouă ne sunt date puteri dumnezeiești, ca noi, oamenii, mici și săraci, să putem umple, zilele și nopțile noastre, sufletele noastre și ființa noastră cu ceea ce este veșnic,** cu ceea ce este al lui Hristos, cu ceea ce este ceresc. Un asemenea dar ne-a adus Domnul nouă, oamenilor.

“Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul” (Psalmul 117, 24). Atunci, **prin biruința asupra morții, prin biruința asupra diavolului,** prin dreptatea asupra păcatului ne-a dăruit Viața veșnică, nemurirea. De aceea este acea zi pe care a făcut-o Domnul, ziua care a început de la Înviere și durează veșnic, prin toată veșnicia, pentru fiecare om pe pământ, pentru fiecare ființă omenească. **De la Nașterea Domnului Hristos în această lume, de la Învierea Sa, fiecare zi este ziua mântuirii căci este aici, în mijlocul nostru, Domnul Hristos Cel Înviat,** și deasupra noastră și în jurul nostru și pretutindeni. Pretutindeni în toată lumea este **Domnul Hristos Înviat, fără de moarte! Omule, atunci de ce zăbovești? Pentru tine fiecare zi este ziua mântuirii.**

Fiecare zi este ziua mântuirii. Nu numai aceasta, fiecare clipă este ziua mântuirii. Amintiți-va de tâlharul de pe cruce. În momentul în care s-a pocăit, pentru el a luat naștere nu numai ziua, nu numai anul, nu numai mii de ani, ci întreaga veșnicie. Ce s-a întâmplat cu Zaheu? În acea zi în care a intrat Domnul în casă să, atunci când în sufletul lui Zaheu s-a întâmplat o mare transfigurare prin întâlnirea cu Domnul, ce a devenit acea zi pentru el? (Luca 19, 2-9) Veșnicia, **veșnicia lui, nu numai mii de ani. Căci de atunci el și-a rânduit întreagă să viață întru veșnicie, a mers după Domnul și a dobândit Viața veșnică.** Tot așa se întâmplă și cu fiecare om în această lume.

Ce se cere de la noi? Ca noi să transformăm fiecare zi în veșnicie, fiecare zi. Aceasta este pocăința pentru noi, pocăință și lupta cu păcatele noastre. **Păcatul să-l nimicesc în mine;** și când reușesc aceasta prin pocăință, dobândesc bucurie dumnezeiască. **Iată-mi veșnicia, iată ziua binecuvântată, iată ziua pe care a făcut-o Domnul, iată biruința mea asupra a tot ceea ce este muritor, asupra a tot ceea ce este păcătos, asupra a tot ceea ce este demonic.**

Astăzi, a cui zi o slăvim? A **Marelui și Sfântului învățător al lumii, a lui Vasile, omul care și-a transformat timpul vieții sale pământești în veșnicie.** Privește-l, ia aminte! Cum trăiește el, cum în fiecare oră, în fiecare clipă el transformă timpul în veșnicie, **trăiește în Biserica lui Hristos și cu puterea ei, el transformă timpul sau în veșnicie.**

Fie că Sfântul Vasile să reverse de la Domnul credință mare, dragoste evanghelică mare, rugăciune neîncetată, post aspru, milostivire, iubire de frați, iubire de Dumnezeu. Cu ajutorul tuturor acestor sfinte virtuți să ne transformăm zilele noastre, nopțile noastre, orele noastre și clipele noastre în veșnicie, să fim și noi, atunci când vom ieși din această lume, cu sufletele pline de credință evanghelică, de dragoste evanghelică și de toate virtuțile evanghelice, să ne înălțăm la Ceruri și acolo împreună cu toți Sfinții să-L slăvim pe Domnul nostru cel Minunat și Neschimbat, pe Iisus Hristos, Căruia I se cuvine cinstea și slavă veșnică, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

www.cuvantul-ortodox.ro/

Fericit este acela care nu gândește răul.”

Sf.Vasile cel Mare (330 – 379)

1 ianuarie – Tăierea împrejur cea după trup a Domnului - Împlinindu-se opt zile de la Naștere, Domnul nostru Iisus Hristos a binevoit a primi tăierea împrejur, pe de o parte **ca să împlinească legea,** cum spune în Evanghelie: *“N-am venit să stric legea, ci s-o împlinesc”*, pentru că El se supunea legii, **ca pe cei vinovați și robiți de dânsa să-i facă liberi,** precum zice apostolul: *“A trimis Dumnezeu pe Fiul Său, Care S-a născut sub lege, ca pe cei de sub lege să-i răscumpere”*; iar pe de alta ca **să se arate că a luat trup adevărat și să astupe gurile eretice, care ziceau că Hristos n-ar fi luat trup omenesc,** ci cu nălucire S-ar fi născut.

Programul săptămânii 01 ianuarie 2017 – 08 ianuarie 2017

	Ziua	ORA	Slujbe
Duminică	01 ianuarie	8 - 12	- Sf.Liturghie (Tăierea împrejur și Sf.Vasile) și Te Deum – Pr.Dragoș
	L,M,Mi,J,V,S,D	-	Mersul cu Botezul în parohie - preoții
Joi	05 ianuarie	17 – 18	- Vecernia Botezului Domnului
Vineri	06 ianuarie	8 - 12	- Sf.Liturghie (Botezul Domnului) și Sfințirea Marea a apei
Vineri	06 ianuarie	17 – 18	- Vecernia Soborului Sf.Ioan Botezătorul
Sâmbătă	07 ianuarie	8 - 12	- Sf.Liturghie (Sf.Ioan Botezătorul)
Duminică	08 ianuarie	8 - 12	- Sf.Liturghie (Începutul propovăduirii Domnului) - Pr.Dragoș